

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio prima. QUæ sit, vel esse poßit causa efficiens huius mytserij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Soluto.

quam habitualement, negat, proprie dici posse natura-
les Christo, quia non ex necessitate naturæ, sed mere
gratis communicantur. Sed iam dictum est non hic
sumi naturale ut distinguitur contra liberum. Et
fortasse ad tollendam æquiuocationem esset melius
non loqui simpliciter, sed cum aliquo addito, vel ex-
plicatione. In rigore tamen dicendum videtur, al-
iquid dici posse naturale, vel simpliciter & absolu-
te, quia est in se ens pertinet ad ordinem naturæ
vel relatiue, seu respectu alicuius, quomodo gloria
potest dici naturalis gratiæ, vñio ergo, seu gratia v-
nionis non potest simpliciter, & absolute dici, natu-
ralis, sed supernaturalis, ut supra sæpe demonstrati
est. Neque ut dicatur simpliciter naturalis sufficit
ut Deo sit connaturale efficere illam, alias etiam in-
stificatio, vel gratia ipsa posset dici res naturalis. At
vero relatiue, seu respectu Christi potest dici hæc
gratia illa naturalis, duplici illo modo à D. Tho. ex-
plicato, & prior solum tribuitur huic homini secun-
dum quandam communicationem idiomaticam, quia
enim hic homo est Deus, & Deus per vires naturæ
sue facit hanc vnionem, ideo dicitur connaturalis
huic homini. Posterior autem modus proprie conue-
nit Christo DEO homini, ut est terminus resultans
per hanc vnionem.

DISPUTATIO X.

In octo Sectiones distributa.

De causis incarnationis præsertim meritoria.

IXimus de essentia & excellentia huius
mysterij, ubi etiam ostendimus quo-
modo supernaturalis sit, & ad ordinem
gratiæ superiori quodam modo per-
tineat: sequitur iam, ut de illius causis
dicamus. Ex quatuor autem causis, quæ ad effectum
aliquem concurrere possunt, materialis & formalis
proprie non habent locum in hac vnione, quia non
fit in ea compositio materiæ & formæ, ut dictum est,
quanquam extrema compositionis, scilicet huma-
nitas & Verbum, possint tanquam causæ, vel prin-
cipia eius considerari, ut Verbum sit tanquam actus
& forma, humanitas vero tanquam subiectum seu
materia; quæ actuatur: de quibus agendum est cum
D. Tho. q. 3. & 4. De causa autem finali huius myste-
rij, latissime dictum est supra in q. 1. Solum ergo su-
perest dicendum de efficiente, quæ in physicam, seu
proprie efficientem causam, & meritoriam distin-
gui potest, & de utraque dicemus. Et addemus etiam
aliquid de causa dispositiua, tum quia cõiuncta quo-
dam modo est cum causa meritoria, tum quia D. Th.
in his articulis præsertim 10. & 11. has tres causas in-
dicauit.

SECTIO I.

Quæ sit, vel esse possit causa efficiens huius myste-
rij.

i. Conclus.

Concl. Lateran.

Concl. Tol.

San. VI.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

Augusti.

DICO primo, Deus, & tota trinitas est causa prin-
cipalis efficiens hoc mysterium, est conclusio
de fide definita in Concil. Lateran. sub Mart. prim.
can. 2. & in Concil. Lateran. sub Innoc. III. & habetur
in cap. firmiter de summa Trinit. & fide Cathol. in
Concil. Tolet. VI. & XI. in confessionibus fidei, &
tradit illam frequenter August. 1. de Trin. c. 4. in En-
chirid. c. 38. tract. 10. & 12. in Ioan. passim alij patres
de hoc mysterio disputantes, & sumitur ex Scriptura
sacra, in qua ipsi Filio tribuitur humanæ naturæ as-
sumptio, ad Hebr. 2. Non angelos apprehendit, sed semen
Abrahae apprehendit. Ad Philip. 2. formam serui accipiens,
assumere autem includit efficere vnionem, ut supra
dictum est. Patri, propter efficientiam tribuitur,
quod miserit filium suum, ad Gal. 4. misit Deus filium
suum factum ex muliere. Denique Spiritui sancto ap-
propriatur hoc opus Luc. 1. & Matth. 1. Ratio vero

Paulus.

Luc.

Matth.

est, quia omnia opera Trinitatis ad extra sunt indi-
uisa, procedunt enim à trib. personis, ut sunt vnum
in natura, & voluntate, atq; adeo in actione & ope-
ratione, iuxta illud Ioan. 5. Pater meus usque modo ope-
ratur, & ego operor. & Ioan. 10. quæ Pater facit, hæc & Fi-
lius similiter facit, ut bene explicat Damasc. lib. 3. fidei
cap. 14. & 15. At vero hoc mysterium, ut effectiue pro-
cedit à Deo, est vnum ex operibus, quæ ad extra hñt
ergo.

Dico secundo, Deus solus est proxima causa prin-
cipalis huius mysterij, nec potuit creatura illa ad il-
lud concurrere per modum causæ principalis pro-
ximæ. Voco autem principalem causam proximam,
eam quæ per propriam virtutem intrinsecam ope-
ratur, etiam si sit causa secunda dependens à Deo. Et
ita est conclusio certa, & loquendo de facto videtur
de fide, ex illis locis Luc. 1. Spiritus sanctus superuenit
in te, & Matth. 1. Quod enim in ea natum est, ex Spiritu
sancto est, ubi solus Deus assignatur, ut causa proxi-
ma, & immediata huius mysterij. Et idem sumitur
ex modo loquendi Conciliorum omnium, & Patrum
de hoc mysterio tractantium. Ratione vero, etiam
de possibili conuincitur potest, aliter fieri non potuisse.
Primo quidem quia hæc vnio facta est ad personam
diuinam, nulla autem creatura potest habere virtu-
tem principalem, & propriam, ut faciat Deum sub-
sistere in aliena natura, nam hoc esse: quodammo-
do subicere Deum virtuti creaturæ. Et confirma-
tur, quia nulli naturæ creatæ potest esse connaturale
esse vnitate hypostatice personæ diuinæ, ergo multo
minus potest esse naturalis virtus efficiendi hanc v-
nionem. Dices. Possit esse virtus supernaturalis, ta-
men sufficiens, & principalis. Sed contra, quia talis
virtus deberet esse superaddita, & infusa substantiæ
creaturæ, quia substantia creata per se ipsam nihil ha-
bet supernaturale, esset ergo virtus accidentaria, er-
go non posset esse principalis virtus, ad efficiendam
hanc vnionem substantialem, quæ est altioris ordi-
nis, quam omnis qualitas supernaturalis, ut supra o-
stensum est.

Ex his rationibus concluditur, si per impossibile
posset persona creata terminare alienam naturam,
nihilominus tamen vnionem inter illa, etiam non
posset fieri ab illa creatura, ut à causa efficiente & prin-
cipali, quia talis vnio esset supra omnem naturalem
ordinem rerum, nulla autem creatura potest sua vir-
tute, ut principalis causa, immutare hunc ordinem,
sicut non potest fingi creatura, quæ virtute sua prin-
cipali separet accedens à subiecto, illudq; ita separet
tum conferret. Vel licet etiam non posset persona
creata, per solam vim naturalem suæ substantiæ ter-
minare alienam naturam, quia non minus est efficere
hanc vnionem quam terminare illam, vel separet
accedens à subiecto.

Sed quæri hic potest, an saltem per modum in-
strumenti diuini possit creatura efficere hanc vnio-
nem, vel an de facto illam effecerit. Quoad priorem
partem nonnulli negant id esse possibile, unde à for-
tiori negant factum esse. Ratio est, quia creatura non
potest esse instrumentum creationis, ergo neq; hu-
ius vnionis: patet consequentia, quia sicut per crea-
tionem communicatur rei ipsum esse existentia, ita
per hanc vnionem communicatum est ipsum esse
existentiæ diuinæ, quod altius est. Sed hæc ratio &
sumit antecedens dubium, & fortasse falsum, ut suo
loco dicetur, & male infert, tum quia falsum etiam
est, per hanc vnionem communicari naturæ, ipsum
esse existentia, nam potius supponitur, & naturæ
existenti communicatur substantia diuina, unde
supra ostendimus, animam Christi fuisse vere crea-
tam, prius natura quam assumptam, vel humanita-
tem eius fuisse prius naturam formatam, vel conceptam,
quam vnitam. Tum etiam, quia iuxta omnium sen-
tentiam, hæc actio est per modum immutationis ex
præsupposito subiecto, siue illud includat existentia,
siue

i. Concl.

Lucas

Matth.

sue sit entitas essentialis, quæ iuxta aliam opinionem est aliqua entitas actualis distincta ab existentia, & prior natura quam illa: hæc ergo entitas supponitur huic vnioni iuxta hanc sententiam, illa ergo esset subiectum illius actionis, vel mutationis per quam fit hæc vnio, & consequenter non esset actio ex nihilo: posset ergo creatura esse instrumentum illius, quamuis non posset esse instrumentum creationis, quia cessatio propter quam D. Tho. docuit, creationis, scilicet, quia est actio ex nihilo.

Alij vero propter aliam rationem negant etiam hoc esse possibile, scilicet, quia virtus vnitiua etiam instrumentalis debet habere virtutem super vtrumque extremum, vt vtrumque coniungat: sed impossibile est, vt creatura habeat virtutem efficiendi instrumentalem supra diuinam personam, ergo neque vt efficiat hanc vnionem. Confirmatur ac declaratur, quia creatura non potest communicare ipsum esse diuinum personale, quod per hanc vnionem communicatur. Atque ita videtur sentire Medina infra. quæst. 71. artic. 4. Prædicta vero ratio in primis non probat de vnione ad personam creatam, si ex parte termini illa esset possibilis. Sed neque de præfenti vnione ad Verbum mihi videtur effici ratio, quia hæc vnio non fit per actionem, vel mutationem circa vtrumque extremum, sed circa alterum tantum, scilicet humanitatem, ergo non est necesse, vt instrumentum habeat directe, & perse virtutem supra ipsam personam diuinam, sed solum supra humanitatem, ipsa diuina persona conuertere principaliter, & vt ita dicam, admittente ad se fieri vnionem extrinsecæ naturæ. Quod ita declaratur & confirmatur, quia loquendo de virtute effectiua, nec Pater, nec Spiritus sanctus habent virtutem supra personam Verbi, imo neque ipsum Verbum supra seipsum, sed solum habet voluntatem liberam, vt efficiat in humanitate vnionem ad seipsum, & quia est eadem voluntas Patris & Spiritus sancti, eadem est in eis potestas, ergo pari ratione potest esse liberum Deo, vt creatura, vt instrumento ad efficiendam vnionem alienius naturæ ad seipsum: nec enim per hoc subditur Deus virtuti instrumenti, quando quidem tota eius actio versatur circa extrinsecam naturam, & vsus vel eleuatio eius pendet ex voluntate assumentis.

Et in hoc est maxima differentia inter instrumentum, & causam principalem, hæc enim agit per virtutem sibi connaturalem, quæ natura sua est definita & determinata, & ideo impossibile est, vt sit talis virtus potens vniri creaturam Deo, quia hoc esset quodammodo subicere Deum suæ actioni naturali, non quia posset agere in ipsum, sed quia posset, naturam quandam in ipso ponere, vt ita dicam, non ex determinatione voluntatis eius, sed ex naturali efficacia, & determinatione virtutis suæ, quod repugnat diuinæ excellentiæ. At vero instrumentum diuinum, agit tantum per potentiam obedientialem, & influxum, eius, vel actio definitur iuxta voluntatem Dei libere eleuantis, & vtentis tali instrumento: & ideo nihil repugnat quod Deus illo vtatur ad huiusmodi vnionem, eo modo terminando actionem sui instrumenti, sicut terminat actionem suam, actio enim instrumenti, & principalis agentis, vna & eadem est. Vnde eodem modo non repugnat, creaturam esse instrumentum ad communicandum diuinum esse personale, trahendo creaturam naturam ad personam Dei, quia talis actio versatur in natura creata efficiendo in illa vnionem, quæ terminatur ad personam Dei, quæ se ipsam quasi formaliter communicat sine alia actione. Sicut etiam per gratiam & visionem beatam suo modo vnitur anima Deo, & tamen illæ formæ fieri possunt per actionem creaturæ, quia tota actio versatur circa formam creatam quæ ad Deum ipsum terminatur. Sic ergo est in præfenti, seruata proportione.

Fr. Suarez, Tom. 1.

Alij denique negant, hanc vnionem fieri posse à creatura solum, quia in natura creata non est nisi potentia obedientialis ad illam, vt videre licet in Gabr. in 3. distinct. 1. q. 2. art. 2. dub. 5. Scoto, & Ochamo ibi, quos ipse refert. Sed, vel hoc intelligendum est de causa naturali, tam principali, quam instrumentali, de qua procedit operatio facta, vel procedit ex generali principio, quod nullum esse potest instrumentum diuinum, eleuatum ad immutandam creaturam secundum potentiam obedientialem, quod ostendam esse falsum infra, q. 13.

Quocirca, loquendo de possibili, existimo non repugnare Deum eo modo sumere creaturam, vt instrumentum ad hanc vnionem, sicut ad alios effectus supernaturales, verbi gratia, transubstantiationem, vel iustificationem, quia neq. ex parte modi, neque ex parte termini actionis est maior repugnantia. Et quamquam opus hoc sit altius, & excellentius, tamen instrumentaria virtus creaturæ, quodammodo infinita est, quia non est naturalis potentia, sed obedientialis, cuius efficacia possibilis, nō mensuratur ex naturali perfectione creaturæ, sed ex infinita virtute omnipotentis Dei, supposita non repugnantia ex parte actionis, vel effectus. At vero loquendo de facto, & de hoc mysterio, quatenus primo factum est in vtero Virginis, vnum est certum, scilicet nullam creaturam à Virgine distinctam, sumptam fuisse vt instrumentum ad hanc vnionem, quia de nulla suspicari potest, quod Christus effecerit hominem: nulli enim Scriptura vel Sancti hoc tribuunt, & temerarium, ac erroneum esset, de aliquo alio hoc affirmare, nam etiam ipsius angeli Gabrielis præsentia, in sola annunciatione, & propositione mysterij, & petitione virginis consensus terminata est.

De ipsa autem Virgine, quæ Deum concepit, ac peperit dubitari non immerito potest, an effectiue attigerit ipsam vnionem hypostaticam humanitatis, ad Verbum: videri enim potest hoc probabile. Primum, quia non repugnat, vt dictum est, & pertinet ad quandam maiorem Virginis dignitatem, & vt verius, ac proprius dicatur concepsisse Deum. Secundo quia Deus vt solet suis creaturis, vt instrumentis, quando commode potest, & præsertim quando instrumentum est tam accommodatum, & quasi propinquum effectui intento, pertinet enim hoc ad suauem Dei prouidentiam, maioremque diuinæ omnipotentis manifestationem. Tertio, quia hoc consentaneum est locutionibus sanctorum, Hefychius enim homil. 2. de B. Virgine, tom. 7. Bibliothecæ sanctæ Virginem vocat instrumentum incarnationis eius, qui omnia produxit, & Ambrosius epist. 82. *Per hominem, inquit, & mulierem caro electa est de paradiso, per Virginem iuncta est Deo. Et oratio, de obitu Theodosij, illa fecit, inquit, vt inter homines, vt Deus, videretur, & ad eundem modum loquitur Bernardus, homil. 4. in Missus est, & libro quinto, de considerat. circa finem. Virginem dicit fuisse mulierem illam, quæ tria illa sata Euangelica, carnem scilicet, animam, & diuinitatem tam bene fermentauit, vt nec diuisione quidem facta carnis, & animæ caro vel anima à Verbo diuideretur. Est quidem hoc pium, & probabile, non tamen necessarium, præsertim si verum est, vt infra dicemus quæst. 6. hanc vnionem prius natura factam esse in anima, & materia secundum se, quam vnitis, seu quam in tota humanitate vt sic. De qua re, quia specialem difficultatem attingit ad illum locum pertinentem, ibi dicemus, ex illo tamen principio videtur fieri valde probabile, non fuisse Virginem assumptam vt instrumentum ad hanc efficiendam, sicut nec fuit assumpta, vt instrumentum ad creationem ipsius animæ Christi, etiam si concedamus id fuisse possibile, quia illa creatio antecedit informationem, circa quam versatur maternus concursus, si enim etiam anima vt subsistens antecedit*

Num Beata Virgo effectiue attigerit incarnationem ipsam.

Hefychius,

Ambrosius,

Bernardus,

X 2 vnio.

Unionem ad corpus, ergo ad illam sic subsistentem non concurrat Beata Virgo, subsistebat autem anima Christi in illo priori per subsistentiam Verbi, ergo Beata Virgo non concurrat ad unionem illius animæ cum subsistentia Verbi. Et simile argumentum proportionaliter fieri potest ex parte corporis, seu materiæ. Vnde confirmatur, quia aliz matres non attingunt per specialem efficientiam ad ipsam subsistentiam ut sic, sed supponunt animam prius natura creatam, & subsistentem, & similiter materiam, & illarum unionem efficiunt, & ita produci-
tur homo, ergo similiter dicendum est de Beata Virgine, quia nec Scriptura nec sancti illi tribuunt maiorem concursum, quam necessarius sit, ut sit verè mater Dei & hominis, ad quod hæc instrumentalis efficientia, necessaria non est, imo neq. aliquid confert, ut Beata Virgo fuerit verè mater Dei quia concursus matris non est instrumentalis, sed principalis in suo genere. Quocirca loquendo de prima effe-
ctione huius mysterij verisimilius est à solo Deo fuisse factam, nulla media creatura, quæ principaliter, vel instrumentaliter attingeret ipsam actionem su-
pernaturalem, quæ facta est unio humanitatis ad Verbum, & Beatam Virginem solum concurrisse ad unionem naturalem animæ, & corporis, & hac ratio-
ne esse matrem Dei, & hominis, ut infra suo loco di-
cetur lacius.

*Num Christi
in sua
nutritio-
ne effe-
ctive at-
tingit unio-
nem parti-
um materia ad
Verbi subsi-
stentiam.*

Dixi semper, sermonem esse de prima effe-
ctione huius mysterij propter duo dubia, quæ hic incidere
possunt. Primum est de unione partium materiæ ad
subsistentiam Verbi, quæ per nutritionem facta est à
principio conceptionis Christi Domini, usque ad fi-
nem vitæ mortalis illius, illa enim unio hypostatica
erat, quamvis partialis, ex parte rei assumptæ, nam
ex parte Verbi tota subsistentia divina cuiuslibet parti
materiæ unita est, vnde de illa quasi continua unio-
ne & successiva dubitari non immerito potest, an fi-
eret immediate à Deo, an per humanitatem tanquã
instrumentum. In quo nihil certum definire pos-
sum video enim utrumq. modum esse possibilem,
& nullum habeo principium, quo alterutram par-
tem istius definitam, quia quod humanitas habuerit
hanc instrumentalem actionem, absolute non est
necessarium, ut Christus potuerit se modo naturali,
& vitali nutrire, & augere: quia ad hoc satis est, quod
propria virtute sua disponderet materiam alimenti,
& conuerteret illam in substantiam suam, quamvis
in instanti conuersionis, & fortasse prius natura,
quam materia alimenti informaretur anima per a-
ctionem solius Trinitatis illa materia vniretur hy-
postaticæ subsistentiæ Verbi, in quam Christus sta-
tim in eodem instanti inducebat formam suam. Quã
quam vero hoc necessarium nõ sit, cum tamen non
repugnet, hanc instrumentalem vim communica-
tam esse humanitati Christi, non est improbabile il-
lam habuisse, cum in hoc genere habuerit summam
quandam participationem diuinæ omnipotentia,
ut infra q. 13. dicemus.

*Num verba
consecratio-
nis possint
habere effe-
ctum an
in ea unio-
nem hypo-
staticam.*

Alterum dubium erat, propter verba consecra-
tionis, suppono enim ut probabilem sententiam,
verba illa habere vim instrumentariam ad efficien-
dum corpus Christi, non tantum quoad præsentiam,
sed etiam quoad ipsam substantiam corporis. Ex
hac enim sententia sequitur per illa verba fieri ipsum
corpus prout est in rerum natura, atque adeo prout
unitum est Verbo: vnde fit, per illa verba etiam fieri
ipsam unionem, non quidem primo, sed secundo,
quia iuxta hanc sententiam non repugnat idem se-
mel factum etiam si existat iterum fieri. Quod ita
etiam declaratur, quia ex vi verborum, ita fit cor-
pus sub speciebus, ut per concomitantiam speciali-
ter ibi etiam existat persona Verbi, ut subsistens in
tali corpore, ergo ex vi verborum ponitur ibi cor-
pus, ut unitum personæ Verbi, ergo ex vi verborum
efficitur ipsa unio, eo modo quo efficitur ipsum

corpus. Et ita mihi videtur esse consequenter in ea
sententia dicendum, quam vero illa probabilis sit in
materia de Eucharistia dicemus.

SECTIO II.

*Utrum fuerit aliqua causa huius unionis in genere di-
spositio-
nis, seu cause dispositiue.*

Tripliciter intelligi potest aliquam dispositio-
nem ad unionem concurrere: vno modo tan-
quam ex natura rei ita necessariam, ut unio habeat
cum illa naturalem connexionem, scilicet, ut posita
tali sufficienti dispositione, statim veluti necessario,
& ex natura rei unio consequatur, quomodo intel-
ligere possumus, vltimam dispositionem humani
corporis concurrere ad unionem animæ cum ipso
arque ita referuntur quidam dicentes, fuisse neces-
sariam aliquam dispositionem in humanitate, ut
Verbo iungeretur, indicat Gabriel in 3. distinct. 2.
imo opinio eius supra tractata disputa. 6. sectio. 2. vi-
detur adhuc alludere. Sed in hoc sensu est hæc sen-
tentia omnino improbabilis, quamquam non possit,
ut hæretica vel erronea damnari, quia etiam illa po-
sita, posset saluari vera unio substantialis, & quid-
quid fides docet de hoc mysterio: Ratio vero contra
illam est, quia in genere loquendo, ad composicio-
nem ex natura, & supposito, nulla concurrat dispo-
sitione huiusmodi, ut per se evidens est, nec specialiter
in hac unione potest, vel reddi ratio cur talis dispo-
sitione necessaria sit, vel fingi qualis sit, quia talis dispo-
sitione debet esse accidentalis, & consequenter infe-
rioris ordinis, quam sit hæc unio. Deinde, quando
forma, & dispositio ita se habent, ut ad ipsam dispo-
sitionem unio formæ naturaliter consequatur, ne-
cesse est, ut & forma, & dispositio sint aliquo modo
eiusdem ordinis, & ut formæ ipsi connaturalis sit
unio ad subsistentiam sic dispositum, ut patet discun-
tendo per omnes uniones ac similes dispositiones:
at vero in proposito Verbum est alterius rationis in
ratione subsistentiæ, ab omni forma accidentali, &
non postulat ex natura sua hanc unionem cum na-
tura creata quomodounque illa disposita sit: ergo.
Denique multa ex argumentis supra factis contra
Gabrielem, possunt hic applicari: quia scilicet nulla
accidentalis forma inherens humanitati potest ne-
cessitate Verbum ad hanc unionem, ut per se vide-
tur evidens, neque etiam humanitatem ipsam, quia
talis forma non habet repugnantiam cum subsisten-
tia creata ipsius humanitatis, vnde quantum est de
se manere posset in humanitate existente in proprio
supposito, ergo ex natura sua non infert hanc unio-
nem.

Alio modo intelligi potest hæc dispositio, tan-
quam omnino necessaria ad unionem, non quia ex
illa necessario sequatur, sed quia illam necessario
præsupponat, & hoc modo videtur asserere hanc
sententiam Alesius 3. par. q. 7. memb. 2. art. 1. quæst. 11.
memb. vlt. q. 12. membr. 1. & eandem tribuit supra
Gabriel illis autoribus, qui tenent, solam naturam
rationalem, esse capacitatem huius unionis, sed im-
merito, quia non necessario unum sequitur ex alio.
Fundamentum huius sententia esse potest, quia na-
tura de se non est apta ad hanc unionem, ergo debet
eleuari, & fieri apta per aliquam dispositionem,
quam Alesius vocat gratiam unionis: & interdum
inducit esse gratiam habituales, ut ordinatam ad unio-
nem, interdum vero, esse aliquam aliam superio-
rem qualitatem. Sed hæc sententia etiam est impro-
babilis & sine fundamento, quia nulla qualitas acci-
dentalis potest reddere naturam capacem huius unio-
nis, si capax ipsa de se non sit. Primo, quia substantia
diuina vniri debet immediate, cū ipsa substantia huma-
nitatis, ergo in illa secundū se debet esse capacitas ad
unio-